

Reina de les festes de 2025, Nadia Alba, i dames de la cort d'honor; cort d'honor de 1975: reina de les festes de l'any 2000, Mariola Vilanova Barrachina, i dames de la cort d'honor; president de la Junta de Festes, Toni Carmona, i membres de la Junta; president de la Comissió de Penyes, Pau Franco, i membres de la Comissió; regidora de Festes, Miriam Caravaca, regidors i regidores; altres autoritats; familiars, senyors i senyores, molt bona nit.

Ens retrobem en aquest escenari de l'Auditori Municipal dedicat al nostre Fill Predilecte Rafael Beltrán, en el qual fa hui una setmana miràvem al futur de les nostres festes a través dels ulls il·lusionats de la nostra reina de 2025, Nadia Alba, i la seua cort d'honor. Hui, en canvi, és moment de viatjar al passat, de mirar enrere, recordar i agrair el compromís que heu mantingut al llarg de les dècades com a hereves de la tradició de reina i dames a la nostra ciutat.

Hui sou vosaltres –corts d'honor de 1975 i 2000- el motiu que ens porta a reunir-nos, a celebrar i a fer un exercici de memòria que estic segur ens reportarà un instant del bé més preat per l'ésser humà: la felicitat. Vivim dies convulsos, incerts, ansiosos,... i aquesta mateixa setmana hem comprovat la fragilitat d'una societat híper tecnològica, híper connectada i immediata. Fets històrics que ens fan reflexionar sobre el salt cap al progrés que hem experimentat en les últimes dècades i que ens ha reportat quotes de benestar inimaginables però també una vulnerabilitat de la qual no sempre som conscients: una reflexió que ens ha de portar també a valorar allò que tenim al nostre abast des de fa generacions i que roman immutable, perquè forma part de la identitat i les arrels d'un poble, té una vàlua incalculable i és patrimoni de tots els vila-realencs i vila-realenques: són les nostres tradicions, la història compartida, l'acord no escrit que ens fa reunir-nos cada maig i setembre per retrobar-nos, demostrar-nos afecte i sentir-nos part d'un poble que estima i honra els seus patrons, Sant Pasqual i la Mare de Déu de Gràcia.

Un ritual de festa i catarsi del qual forma part, de manera indissoluble, la institució de reina i dames que vosaltres representeu.

Com ha canviat tot des de 1975, veritat? Aquell any tan significatiu per a la història d'Espanya i de la nostra Democràcia va suposar també un any rellevant

en la vida d'onze joves vila-realenques. Aquell any, sent alcalde Manuel Amorós, assumíeu la responsabilitat de representar a la nostra ciutat i de ser ambaixadores de la nostra festa. Lolita Arzo Gozalbo –a qui des d'ací enviem una forta abraçada i tot el nostre afecte-, com a reina de 1975, acompanyada per María Dolores Jarque Meneu, Mari Carmen Sebastián Iniesta, Pilar Grau Gumbau, Cecilia Llorens López, Carmen Pesudo Arenós, Inmaculada Palmer Casalta, Inma Manrique Castelló, María Luisa Girona Peris, Raquel Villalba Balaguer i Rosario Ferrer Planes.

El país accelerava la transició cap a l'anhelada democràcia i la nostra ciutat no era aliena al desenvolupament social i econòmic. L'any en què vosaltres representàveu amb orgull a Vila-real, el món també vivia un moment de transformació profunda.

El 1975, milers de dones islandeses eixien al carrer per fer-se escoltar, paralitzant tot un país en una vaga històrica que marcaria un abans i un després en la lluita pels drets i la igualtat. Aquell mateix any, l'Assemblea General de les Nacions Unides declarava oficialment el 8 de març com a Dia Internacional de la Dona, i la japonesa Junko Tabei es convertia en la primera a coronar el cim més alt del món, l'Everest.

Són fets que, vistos amb perspectiva, ens parlen d'una època de canvis, de reivindicacions, de nous camins oberts per les dones arreu del món. I ací, a Vila-real, també vosaltres, des de la tradició i la representació festiva, va contribuir a eixa visibilització de la dona en l'espai públic.

Assumíreu un paper simbòlic i, alhora, profundament significatiu. Amb la vostra presència, amb el vostre exemple i amb la vostra manera de representar el nostre poble, també va contribuir d'alguna manera a augmentar la presència de la dona en la vida col·lectiva. De la mà de moltes altres vila-realenques que també s'obrien camí en altres esferes, va ser protagonistes d'una transició cap a una Vila-real més igualitària i lliure en el qual seguim avançant amb pas ferm.

Per això, cinquanta anys després, aquest homenatge és també agraïment i un reconeixement al que representàreu i al que heu representat al llarg de tota una vida. Perquè els símbols, quan s'abracen amb compromís i responsabilitat,

esdevenen instruments de canvi. I vosaltres formeu part d'eixa evolució col·lectiva cap a una Vila-real més orgullosa de les seues tradicions, de les seues festes i de les seues dones.

Estic segur que aquest dies us haureu emocionat recordant les vivències d'aquell 1975 i els llaços que us han unit per sempre, amb la fe pels nostres patrons com a nexa indestructible. L'ofrena, missa i processó de Sant Pasqual, la baixada de la nostra patrona, la Mare de Déu de Gràcia, actes esportius, taurins, l'homenatge a la nostra gent gran, actuacions musicals, exposicions, la nostra banda posant música als actes més destacats,...

Si us fixeu, el cor de les nostres festes, els actes que representen l'essència del nostre poble s'han convertit en una herència que hem conservat intacta al llarg de les dècades.

25 anys després d'aquell 1975, aquell cor seguia bategant en la figura de reina i dames: Mariola Vilanova Barrachina encapçalava la cort d'honor de l'any 2000, acompanyada per Sonia Casalta Álvarez, Rosana Beltrán Soto, Anabel Monzó Clausell, Sonia Puchol Bosom Estela Gil Cabedo, Lledó Gil Sales, Patricia Santos Flores i Anabel Sanjuán García.

És difícil parlar de l'any 2000 sense recordar tot el que aquell canvi de mil·lenni va significar per a la nostra societat. Aquell any començava amb una mescla d'expectació i esperança, amb la sensació col·lectiva d'entrar en una nova era. El món s'endinsava en el segle XXI amb grans avanços tecnològics, amb el naixement de noves formes de comunicació, amb la globalització avançant a pas accelerat i amb un horitzó ple d'oportunitats, però també de reptes.

A Vila-real, eixe esperit de renovació i progrés també es vivia intensament. Eren temps en què començàvem a consolidar una ciutat moderna, amb una indústria ceràmica referent i amb un equip de futbol, el nostre Villarreal, que ja mostrava la seua èpica, aconseguint de nou l'ascens a Primera Divisió només un any després de perdre la categoria. Un avanç de totes les gestes que ens ha brindat després el nostre equip groguet.

I, enmig d'aquella transició entre dos segles, vosaltres, Mariola i la vostra cort d'honor, representàreu la millor imatge de la joventut, de la il·lusió i de la tradició

que perdura i evoluciona. Les festes de l'any 2000, que molts recordem com a especials per la seua càrrega simbòlica, van estar marcades per eixa energia renovadora, per l'orgull de ser de Vila-real i per la voluntat de mirar cap al futur sense perdre les arrels. Vull recordar de manera especial el concert extraordinari de carilló, amb el prestigiós carillonista Jaques Maasen, i la Unió Musical La Lira, patrocinat per l'enyorat Fill Predilecte de Vila-real José Gómez Mata, a qui hem dit adéu recentment. Les festes que estem a punt d'encetar seran les primeres sense el gran benefactor de la nostra basílica de Sant Pasqual, un home que ha sigut exemple de filantropia i estima cap a la nostra ciutat i a qui sempre agraiem i recordarem.

La vostra contribució a les festes i la història de Vila-real és també un acte de generositat. Perquè darrere de cada acte, darrere de cada desfilada o cada ofrena, hi havia molt més que protocol: hi havia estima pel poble, arrelament a la terra i la voluntat de formar part activa de la nostra història col·lectiva.

Vint-i-cinc anys després, aquest homenatge no és només una mirada al passat. És també un agraïment profund a una generació que va saber honorar la tradició en un moment de canvi, i fer-ho amb dignitat, proximitat i estima per Vila-real.

Gràcies, Mariola. Gràcies a totes vosaltres, dames de l'any 2000, per haver estat un símbol d'aquell temps nou que començava, i per continuar sent, hui, part fonamental de la memòria i del cor de la nostra ciutat.

Estimades reines i dames de 1975 i 2000, gràcies per tornar a pujar a aquest escenari que, com la vida mateixa, és cíclic i ple de records. Gràcies per regalar-nos hui no sols la vostra presència, sinó també el vostre exemple, la vostra memòria i la vostra estima per Vila-real.

Vosaltres sou part del relat viu del nostre poble. Sou un fil daurat que cus passat, present i futur, i que ens recorda que les festes no serien el que són sense la implicació generosa de tantes dones que, com vosaltres, heu sabut donar sentit i forma a una de les tradicions més estimades pels vila-realencs i vila-realenques.

He dit moltes vegades que Vila-real és una ciutat amb cor de poble. I hui, tornant la mirada enrere, vos done les gràcies perquè aquell cor que ens batega dins, col·lectiu i orgullós, també és el vostre. I perquè vosaltres, reines i dames, formeu part d'eixe exèrcit d'enamorades de Vila-real que al llarg de les dècades heu fet gran la nostra identitat, des de la senzillesa, l'elegància i la passió per les arrels.

En nom de tot el poble de Vila-real: gràcies pel vostre compromís, per la vostra fidelitat a la ciutat i per continuar sent referents d'allò que mai no passa de moda: l'orgull de pertànyer, el respecte per la tradició i l'amor per la nostra gent.

Que este acte siga també una abraçada col·lectiva. Una manera de dir-vos, amb el cor en la mà, que no us oblidem, i que sempre formareu part de la història gran i emocionada de Vila-real.

Llarga vida a les reines i dames de Vila-real!

Visquen Sant Pasqual i la Mare de Déu de Gràcia!

Visca Vila-real!